

כל המנחות באות מצה פרק המישי מנחות נד.

עין משפט נר מצוה

א א מ"י פט"ו מלכות
 ב מ"י פט"ו מלכות
 ג מ"י פט"ו מלכות
 ד מ"י פט"ו מלכות
 ה מ"י פט"ו מלכות
 ו מ"י פט"ו מלכות
 ז מ"י פט"ו מלכות
 ח מ"י פט"ו מלכות
 ט מ"י פט"ו מלכות
 י מ"י פט"ו מלכות
 יא מ"י פט"ו מלכות
 יב מ"י פט"ו מלכות
 יג מ"י פט"ו מלכות
 יד מ"י פט"ו מלכות
 טו מ"י פט"ו מלכות
 טז מ"י פט"ו מלכות
 יז מ"י פט"ו מלכות
 יח מ"י פט"ו מלכות
 יט מ"י פט"ו מלכות
 כ מ"י פט"ו מלכות

שיטת מקובצת

א [ב] בתפוחים עין חסד לעיל
 ב [ג] ר"ש ר"ב ע"א: [ד] וצמק
 ג [ה] לפחות: [ו] ויהוה מכאן
 ד [ז] ולהבא אלמא כמות שהוא
 ה [ח] עשרה משערין דאי לכמות
 ו [ט] שהיה היו (לה טורו) [י] ליה
 ז [יא] אפי' סכאן ולהבא:
 ח [יב] והשתא אית ביה מדרבנן.
 ט [יג] לר"ל לר"י (דמן) [יד] [טו]
 י [טז] הורה הדין דבעינו למירמי
 יא [יז] כי פליגי בכוון שצמק חזרו
 יב [יח] ותפת: רוח: [יט] ואסורה
 יג [כ] משום דשאר לטעמא אבידא
 יד [כא] ולא בטל כמו ס'ד' ואח"כ
 יו [כב] דחמץ מגור ומהו
 יז [כג] מגור לא הוי בינוני והוי
 יח [כד] מה"ד חקשה לקמיעה יתיר
 יט [כה] מפתח חוטא: [כו] נפחה ריש
 כ [כז] היה קמח ואם
 כא [כח] תיבתה היא כפלא
 כב [כט] קמעה ליש: [ל] בשר בהמה
 כג [לא] זקנה: [לב] בכיצה ותמטת
 כד [לג] וכרן ועפר על פחות ומכביצה
 כה [לד] שכן דרך בשר: [לה] שיהן: רב
 כו [לו] ויתנו: [לז] לקיש אביר:
 כז [לח] מדרבנן מי איכא:
 כח [לט] אוכלין בכביצה:
 כט [מ] לרבנן אמרה ליה: [יא] יוסי
 ס [מא] כדמיה כהה דהוה ארן חמץ
 סא [מב] איך השתוויל בודור כן הוה
 סב [מג] אמר הכא אין:

דבזבשא מנאן ואילך לישו ל כלחבא וזבזבשא כששמרה שלא תתחמץ
 מיירי דרבנן ומימה דבסוף כל שעה (פסחים ט). משמע דמי פירות אין
 ממתינין כלל דלאמר אביי לא לימדך אגייס תרמי שזבלי צבדי הדדי ואמר
 אביי האי תחבא דלצינונא וקופא אסירא ורבא שרי בתרייהו דמי פירות

אין ממתינין ועוד שרי התם ומיקא
 צמחא ומלחא ומפרש ר"מ דכשנילושה
 צמי פירות צפני עמנן צלא מערובת
 מים אין ממתינין אכל כי איכא מים
 צהייבו ממתינין וכן מוכח לקמן
 צמתי' צפיקין (דף נז: ט) ו דלמתינין
 לרבות ט) מנחות ונסכים לחימוץ ופריך
 מנחת נסכים מי פירות אין ממתינין
 אמר ט) ר"ש אומר היה ר' יוסי הגלילי
 מנחת נסכים מנגבלה צמי וכשרה
 פירוש ופיון דאיכא מים צבדי שמן
 יכולה היא להסתמך והא דלאמר ר"ש
 צן לקיש צפ' כל שעה (פסחים דף לה.
 טס) עישה שנילושה צין ושמן ודבש
 אין חייצין על חימוצה כרת דמי פירות
 אין ממתינין ומשמע כרת הוא ליתכא
 הא לאו איכא דחמץ נוקשה הוא ואמרינן
 נוקשה צעייה בלאו צריך לאוקמא
 דאיכא מים צדה דללא מים אין
 ממתינין לר"ש צן לקיש מדקיק לשוני
 לקמן מנגבלה צמיס וכשרה ואי
 ממתינין ואפילו לא היו אלא חמץ
 נוקשה חשיב חמץ לענין מנחות כדלמר
 לעיל מדלקי עליה חמץ הוא אלא
 ודאי בתערוצת מים איירי ואפ"ה
 ליכא כרת דנוקשה היא צמחמה
 צתפוחים והא דלאמר כפרך אלו עובדין
 (סס דף מז.) חומץ האדומי דלרמו
 ציה שערי צ"ל שבתחמלו השעורין
 צמיס תמילה דאי לאו הכי תו לא
 ממתינין וצירושלמי משמע דמי פירות
 אפי' צפני עמנן ממתינין דלאמר
 צירושלמי כפרך כל שעה ר' יוסי אומר
 שרה שעוריס צמיס אס דמנצקו הרי
 אלו אסורות שריין צחומץ מותר מפני
 שהחומץ נומתי ר"ש כר רבי יתחק היה
 לו יין קוסס יהב צבויהו צמיס צגין
 דחמץ אמת לקמיה דר' מנאס אמר
 ליה צריך אתה לצער חד מן אילין
 צדיס ציירי הוה ליה גרבל דמשחא

רבי כהנא מפני. משום רבי חנינא צן תרדיון אמרו ממתינין: ספוט.
 של תרומה: שרסקו ונסנו. לעיקם חולין: לימא ר' חנינא היא.
 דלאמר חימוץ מעליה הוא ואישתכח דליחמלה צתרומה ואסורה ה':
 נוקשה. לשון רשע כלומר חמץ שפל: ו' מנחה חוטא. חריבה היא

א בתפוחים משום רבי חנינא בן גמליאל
 אמרו מחמיצין רב כהנא מתני לה כרבי חנינא
 בן תרדיון כמאן אולא הא דרנן^ב תפוח שריסקו
 ונתנו בתוך העיסה וחייצה הרי זו אסורה
 כמאן לימא רבי חנינא בן גמליאל הוא ולא
 רבנן אפי' תימא רבנן גהי דחמוץ גמור לא
 הוי נוקשה מיהא הוי א"ר אילא אין לך
 חקשה לקמיעה יותר ממנחת חוטא רב צצק
 בר אבדימי אמר כהנא חוטא מנגבלה במים
 וכשרה לימא בהא קא מיפלגי דמר סבר
 כמות שהן משערינן ומר סבר לכמות שהיו
 משערינן לא דכולי עלמא כמות שהן משערינן
 ובהא קא מיפלגי דמר סבר צמאי חריבה
 חריבה משמן ומר סבר חריבה מכל דבר:
 תנן התם צ' בשר העגל שנתפח ובשר זקנה
 שנתמעך משתערין לכמות שהן רב ור' חייא
 ורבני ויחנן אמרי משתערין כמות שהן שמואל
 ור"ש ב"ר ריש לקיש אמרי משתערין לכמות
 שהן מיתרבי בשר העגל שלא היה בו
 כשיעור ותפת ועמד על כשיעור טהור
 לשעבר וטמא מיכן ולהבא מדרבנן אי הכי
 אימא סיפא וכן דפיגול וכן בנותר אי אמרת
 בשלמא דאורייתא היינו דאיכא פיגול ונותר
 אלא אי אמרת דרבנן פיגול ונותר בדרבנן מי
 איכא אימא וכן בטומאת פיגול וכן בטומאת
 נותר ס"ד הוואיל וטומאת פיגול וטומאת
 נותר דרבנן היא כולי האי בדרבנן לא קנה
 עבוד רבנן קא משמע לן ת"ש בשר זקנה
 שהיה בו כשיעור וצמק ט' פחות מכשיעור
 טמא לשעבר ט' וטהור מיכן ולהבא אמר
 רבה כל היכא דמעיקרא הוה ביה והשתא
 לית ביה או לית ביה וכל היכא דמעיקרא
 לא הוה ביה והשתא ו' הוה ביה מדרבנן
 ב'

גו אורכא חטיי שאל צו' ל' לרבא אמר חזיל גרף מה דתחומיהו ע"כ
 ירושלמי ושמו כל הי סברי כאביי דלאמר ממתינין אפילו צמי עמנן
 דלך תחבא דלצינונא וק"ל כרבא דשרי ופירוש זה מנתי ללוש
 עישה צביצ'ים צפסח וצבלד שלא יערב צמיס אכל מלח שרי כמו
 חזיקא דליכא מיסחא ומילחא ומיכו יש לנטות ולהסמיר לעולם
 אפילו צלא מים נהי דחמץ גמור לא הוי נוקשה מיהא הוי והא דשרי
 צבא תחבא דלצינונא משום דמי פירות אין ממתינין קסבר כיון דאין
 ממתינין חמץ גמור לא גזור להסמיר ולמוש דילמא נפקי מיהא מנאס
 וצלע איך משום דמילחא דלא שכיחא הוא דאס היו ממתינין חמץ
 גמור כיון שיש בו כרת היינו חוששין אש"ג דלא שכיחא והא דדחיק

ב צפרק כ"לד זולין (פסחים פה). הפיגול והנותר מעמאלן את הדיים אפילו
 לא נגעה צין טומאה משום חשדי כהונה כדמפרש התם וקאמר צשר
 עגל של ויחר שלל היתה צו כצילה ותפת ועמד על כצילה
 טמא מנאן ולהבא מדרבנן לעמא את הידיס: סלקא דעך אמניא
 הוואיל וטומאה פיגול ונותר. לעמא את הידיס מדרבנן הווא אפילו כי
 אית ציה שיעורא מעיקרא: כולי האי בטומאה דרבנן לא עבוד
 רבנן. דלימרו נמי כמות שהוא עכשיו משתערין לעמא טומאת
 בו אוכלין כצילה הוואיל ו' ולית ציה שיעורא קא משמע לן:
 דמעיקרא לא הוה ציה. לאו איסור הווא אלא מיהא צעלמא:
 ב'

ר"ש צן לקיש לשוני מנגבלה צמיס אש"ג צבלא מים נמי הוי חמץ נוקשה אילתרין לשוני הכי משום רבי יהודה כדלמר לעיל דשיאור דרבי
 יהודה לר' יהודה לא חשיב חמץ לענין מנחות ואפשר דלפ"י איסורא דאורייתא ליכא כרתנן צפ' ואלו עובדין (סס דף טז.) ציחור צשרף
 והאכולו פטור דברי ר' יהודה להכי נקט ר"ש צן לקיש גבי עישה שנילושה צין ושמן ודבש אין חייצין על חימוצה ורבי יוסף אסירא איכא
 לר"מ כדאית ליה ולר' יהודה כדאית ליה ומינה מוומיקא קשיא לפירוש זה דשרינן ליה אש"ג דלא שמהוה מחימוץ מדלחסר צמיא ומילחא ושרי
 צמחא ומלחא: תפוח שריסקו ונתנו העיסה וחייצה הרי זו אסורה. משנה היא צמסכת תרומות פ"י (מ"ג) ואמרינן עלה בצמחא צירושלמי מני
 ר' יוסי מתיר ר' אחא ר' אבהו צסס ר"י צר ר' חנינא מה פליגא צמחמן צמימיו אכל צמחמן צבופו מותר רבי יוסי ור' יוסי צדעמיה כמה דו
 ממן אין צמחמן צין חימוצו חימוץ צרוו פירוש דשרי גבי צמחמן צמחמן צמחמן צ' בירה (צמח דף טז.) צירה (צמח דף טז.) גבי צילה
 לא יפקיענה צסודרין ור' יוסי ממיר וכולה סוגיא איתא נמי התם צפ' בירה (ה"ג) וצריס מסכת חלה וצפסחים צפ' כל שעה (ה"ד) צסופו:
 אין דף שקשה קמייצה יותר ממנחת חוטא. קת קשיא ו' דלעיל כסוף פרק קמח (דף טז.) ה"ל למתילא גבי מחבת ומרחשת זו היא אחת מעצבות
 קשות צצמקשה: ובר' סבר חריבה טב' רב. ואפי' ר"ש צן לקיש דלאמר צהקומץ רבה (לעיל דף טז.) הווא עמנו משכסכו צצירי הלוג
 היינו אחר קמייה אכל קודם קמייה לא כדדרים התם שלא יקבע לה שמן צעור שלא נקמעה: ת"ש בשר זקנה בו' מימה מאי קושיה הא
 פולגמא היא צצמתי' (לעיל צג:) דר"מ אמר אף (חס) היתה אסורה כו' סבר לכמות שהן משערינן כדלמרי רבה ורבי יוסף לעיל (דף טז.) ורבי
 יהודה סבר כמות שהוא משערינן ו"ל דלא דמי דהתם טעמא דר"מ משום דעשרון סולת אמר רחמנא ולא עשרון עישה ור' יהודה סבר דעשרון
 סולת קמינה ציה: דמעיקרא א' הוה ביה והשתא אית ביה מדרבנן. מימה דצריס המנעיע (צמח דף טז.) צער רבא הווא ח' גרורות לורישה
 ותפתה ונמלך עליה לאכילה מהו מאי קא מצעיא ליה הא כיון דלילו לא תפתה ונמלך עליה לאכילה פטור דליכא שיעורא צענת הנחה ו' דמשום
 דתפתה לא מחייב טפי דהא אפילו עבד עקירה והנחה ט' צחדא צמחצנה אפילו לצמר דתפתה פטור דלכמות שהן משערינן מדאורייתא:
 אלא

א [ב] לנמות שדורי מתיבי:
 ב [ג] רש"י ד"ה מנחת וכו'
 ג [ד] מתיבי כ"ה כסא: [ה] ר"ה רבי
 ד [ו] יתקו וכו' ויתקו סלמו דאי
 ה [ז] ס'ד' כמות שהן פל' והי"ל:
 ו [ח] ר"ה לו שבו זקנה של
 ט [ט] כסא: [י] ר"ה ורש"י וכו'
 יא [יא] לנמות שדורי דלתיב וכו' שכן
 יב [יב] שדורי דעיי: [יג] ר"ה סולי הוי
 יד [יד] וכו' הווא רבא ציה ציה
 טו [טו] שיעורא:

א [ב] לנמות שדורי מתיבי:
 ב [ג] רש"י ד"ה מנחת וכו'
 ג [ד] מתיבי כ"ה כסא: [ה] ר"ה רבי
 ד [ו] יתקו וכו' ויתקו סלמו דאי
 ה [ז] ס'ד' כמות שהן פל' והי"ל:
 ו [ח] ר"ה לו שבו זקנה של
 ט [ט] כסא: [י] ר"ה ורש"י וכו'
 יא [יא] לנמות שדורי דלתיב וכו' שכן
 יב [יב] שדורי דעיי: [יג] ר"ה סולי הוי
 יד [יד] וכו' הווא רבא ציה ציה
 טו [טו] שיעורא:

הגהות הב"ח

א [ב] לנמות שדורי מתיבי:
 ב [ג] רש"י ד"ה מנחת וכו'
 ג [ד] מתיבי כ"ה כסא: [ה] ר"ה רבי
 ד [ו] יתקו וכו' ויתקו סלמו דאי
 ה [ז] ס'ד' כמות שהן פל' והי"ל:
 ו [ח] ר"ה לו שבו זקנה של
 ט [ט] כסא: [י] ר"ה ורש"י וכו'
 יא [יא] לנמות שדורי דלתיב וכו' שכן
 יב [יב] שדורי דעיי: [יג] ר"ה סולי הוי
 יד [יד] וכו' הווא רבא ציה ציה
 טו [טו] שיעורא:

רבינו גרשום

תפת של תרומה שריסקו.
 והניחה של חולין: צינשה.
 עינה שתיקוששית וניתה לא
 חמץ גמור ולא צמה: יתיר
 מנחות חוטא לפי שהיה
 סולת ויש קמעה כשהיה ויתר
 שלא חסיר או אלא יתיר:
 רב יצחק אמר אין בה קושי
 שאם מנגבלה במים כמים
 ואח"כ קמעה כשהיה ויתר
 גיבול אין בה קושי ולפי
 שאם מנגבלה במים ואח"כ
 קמעה כשהיה ויתר גיבול
 אין בה קושי: א"ל אלא סבר
 דלכמות שהן שדורי קודם
 ע"ד שהיה חמץ משערינן
 הקומץ ואילו קמץ לאחר
 גיבול שפא היה כבה או
 רבה ונמצא הקומץ יתר או
 חסר בקומץ קמח: ורב יצחק
 סבר כמות שהוא עכשיו
 משערינן וכי קמץ לאחר
 גיבול שפיר קמץ: בשר
 העגל שנתפח. שכן רבא
 שרוא רבה קמחיה: וברש
 הוציח מפתע משערינן
 לכמות שהן קודם שנתפח
 איה היה בו בכיצה מטמא
 טומאה אוכלין: הנהו
 לשיביר. אם נגעה בו טומאה
 קודם שנתפח טהור לפי שלא
 היה בו כשיעור: וכן בפיגול
 ונותר שלא היה בו שיעור
 בתחילה ותפת ועמד על
 כשיעור הייב כרת ואוכלו:
 פיגול ונותר מדרבנן מי חייב
 כרת מדרבנן: הוואיל
 וטומאת פיגול ונותר דרבנן
 דמטא את הידיס
 כדאמרינן במס' פסחים
 דגורו משום צעלי וחשיר
 כהנה: כולי האי בדרבנן
 להחמיר ולתיעשי כמות
 שכן:

א [ב] לנמות שדורי מתיבי: